

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 106 (2016), **Duminica a 2-a din Post**
(a Sfântului Grigorie Palama)

Evanghelia: Marcu 2, 1-12*

În vremea aceea Iisus a intrat iarăși în Capernaum și s'a auzit că este acasă. Și s'au adunat atât de mulți, încât nu mai era loc nici înaintea ușii; și le grăia lor Cuvântul. Și au venit la El aducându-l un slăbănog pe care-l purtau patru inși. Și neputând ei să se apropie de El din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au lăsat în jos patul pe care zăcea slăbănogul. Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: „Fiule, iertate fie păcatele tale!”

Și erau acolo unii dintre cărturari, care ședeau și cugetau în inimile lor: „Pentru ce vorbește acesta astfel? El blasfemiează. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu?” Și îndată cunoscând Iisus cu Duhul Său că așa cugetau ei în sinea lor, le-a zis: „De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai lesne, a-i zice slăbănogului: Iertate fie-ți păcatele!, sau a-i zice: Ridică-te, ia-ți patul și umblă!? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului să ierte păcatele pe pământ – i-a zis slăbănogului –: Ție-ți spun: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta!” Și el de'ndată s'a ridicat și, luându-și patul, a ieșit afară de față cu toți, încât toți erau uimiți și-L slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Asemenea lucruri niciodată n'am văzut”.

Darul iertării păcatelor e mai mare decât darul minunilor

Părintele Arsenie Boca

Aceștia sunt oamenii: nu-L caută pe Dumnezeu decât la necaz - care-L caută. Căci alții la necaz îl suduie și astfel mai rău se afundă și de mai mari necazuri dau, până ce necazurile le încovoie ceafa și-L caută și ei pe Dumnezeu. Situația stă așa: **oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să se părăsească de păcate.** Acum judecați care de cine să asculte mai întâi: Dumnezeu

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

de oameni sau oamenii de Dumnezeu? (...)

Iată ce e cu bolile. Ele vin pe capul oamenilor - și uneori chiar pe cap - de pe urma păcatelor: ca plată, ca ispășanie și ca hotar al păcatelor. Dar durerea cea mai mare, pedeapsa cea mai grea e că plata păcatelor izbește și în urmași, până la al treilea și al patrulea neam. Iată ce scrie la Deuteronom 5, 9-10: "Pedepsesc vina părinților în copii, până la al treilea și al patrulea neam, pentru cei ce Mă urăsc; și Mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele".

Cele mai grele boli sunt bolile de nervi. Mor nervii și te trezești slăbănog, tremurând de nu te mai poți opri, sau bolnav la casa de nebuni. Nu e boală de moarte, dar nici leac nu are. Și cine distruge nervii? Iată cine, spun doctorii: beția, curvia și bolile ei, mânia sau furiile și supărările peste măsură. Deci, feriți-vă de acestea că ele omoară milioane de firișoare (celule) nervoase, care nu se mai refac în veac. Toate celulele se refac, afară de celula nervoasă.

Un tată pătimăș de aceasta n-are urmași sănătoși, ba și în nepoții și strănepoții săi se moștenește ceva găunos, care la o întâmplare oarecare răbufnește afară. E destul ca un tată să se îmbete o dată, ca să aibă din beția aceasta un urmaș cu boala copiilor - epileptic. E destul să-și sperie soția o dată în vremea sarcinii, ca dintr-asta să se aleagă un copil nenorocit toată viața. Așa se răzbună păcatele părinților în bieții copii, care nu au vină. Spun acestea și am de gând s-o mai spun, fiindcă în regiunea aceasta - odinioară capitala Daciei - acum se bea cel mai mult rachiu, de aceea aici sunt cei mai mulți copii bolnavi de nervi - deși **oamenii pătimesc și de alt rău mai mare: nu vor să aibă copii, - aici sunt și slăbănogii, ca cel din Evanghelia de astăzi.**

Iisus a prețuit dragostea și credința celor ce-l coborau prin podul casei, înaintea Sa, l-a fost milă de suferința lui. Dar **întâi i-a iertat păcatele, apoi i-a înviat nervii.** Pentru Iisus, care era și Dumnezeu, nu e o mirare că l-a tămăduit, căci e Stăpânul vieții și poate învia și din morți. Totuși tămăduirea slăbănogului e o dovadă a dumnezeirii Sale.

Nouă preoților, Iisus nu ne-a dat și darul tămăduirii minunate, cum îl avea El și cum îl dă la puțini dintre sfinți, din vreme în vreme, dar ne-a dat darul mai mare: al iertării păcatelor. Nu l-a dat îngerilor, dar l-a dat oamenilor. **Darul iertării păcatelor e mai mare decât darul minunilor, întrucât privește sufletul; pe când minunile privesc de obicei trupul. O iertare a sufletului, o curățire a lui, uneori e o adevărată înviere din morți, și-i mai de preț aceasta decât tămăduirea unui picior. Fără darul minunilor între oameni ne putem mântui, dar fără darul preoților, al iertării păcatelor, nimeni nu se mântuiește.** Ce n-a dezlegat preotul pe pământ, așa rămâne: nedezlegat nici în cer. Și preotul nu te poate dezlega dacă nu vii să-ți mărturisești păcatele. De asemenea, **preotul nu te poate dezlega** - ca oarecum cu sila - **dacă nu-ți dai însuși toată silința de-a te dezlega tu de năravurile tale rele.**

Iertarea păcatelor însemnează și încetarea lor. Iertarea păcatelor nu înseamnă că le spovedești mereu și le iei de la capăt - că iarăși le vei spovedi. **Creștinismul mai e și chestiune de refacere a voinței.** Ne trebuie bunăvoința voastră - ca s-o facem voință, tărie de caracter și simțire de obraz.

Oamenii umblă după făcători de minuni, fie ei și vrăjitori. Dar vă spun că **minunea cea mai mare e înnoirea vieții tale pe temelia ei Iisus Hristos; e încreștinarea voinței tale: asta-i minunea cea mai mare**, care ne stă cu adevărat la îndemână și ni s-a dat nouă poruncă: "Înviați pe cei morți!" După învierea ta tânjește Iisus. Ce însemnează aceasta n-ar putea să ți-o spună mai bine decât înșiși cei ce au înviat din moarte sigură, ca dintr-un vis urât.

Deci de unde începe slăbănogirea? De la socoteala trufașă a minții. I se pare ei că e mai bine să nu se conducă după poruncile lui Dumnezeu, ci după capul ei, mai bine zis după păcat. Iar păcatul dă cu omul drept în plata păcatului, cum ai da cu oiștea-n gard. Tot minte slabă dovedesc și aceia ce nu vor să vie la ștergerea păcatelor; aceia n-au ce aștepta tămăduirea bolilor. Ajută doctorii, dar minții îi ajută Dumnezeu. Dacă oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, și n-ar face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar așa, drept în ele-și sparg capul și apoi umblă plângând... Lasă-te, frate, condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu capul care n-ascultă, odată se sparge și n-are cine-l lega.

Oare de ce vin oamenii așa de în silă la spovedit? Fiindcă știu că li se cere lepădarea de păcate; ori lor le plac mai mult păcatele decât înfrânarea de la ele. (...) **Toată tinerețea ta o dai dracului, și vezi pe urmă că ai ales rău.** Dar întrebarea e dacă-ți mai rămân zile să le dai lui Dumnezeu și întrebare e dacă-ți mai primește o grămadă de hârburi, în loc de un vas frumos, cum puteai să fii. Aspre vorbe. (...)

Altă pricină care te împiedică de la spovedanie e că judeci preoții, ești nemulțumit de preot, iar de care-ai fi mulțumit ți-e frică. La unul nu te lasă păcatele lui, la altul nu te lasă păcatele tale. Orice duhovnic - indiferent de bogăția, sărăcia, cultura mai puțină, sau chiar și sărăcia morală - este reprezentantul lui Dumnezeu, trimisul lui Dumnezeu, și credincioșii n-au nici un motiv de-al ocoli. Darul acesta e în atârnare de Dumnezeu, nu în atârnare de omul care-l poartă. Prin glasul slugii Sale Dumnezeu te iartă, Lui te mărturisești în fața altarului. Nu de la tine se cer calitățile preotului; de la tine se cere căința din inimă și voința de-a te îndrepta. (Cândea, B.V.)

Sunteți nemulțumiți de preoți? Dar oare ce-ați făcut pentru preoți, ca să fiți mai mulțumiți? Cerut-ați de la Dumnezeu un copil măcar, pe care să-l închinați slujirii lui Dumnezeu? Credeți că vina o poartă numai ei? Ei sunt fiii voștri; cum i-ați născut așa-i aveți, ca oameni! Ce le băgați de vină? **Vă trebuie preoți mai buni? Nașteți-i!** Iată vă spun că tot poporul e răspunzător că nu are slujitori mai străvezii spre Dumnezeu, mai ai împărăției lui Dumnezeu. Poporul își are, în toate privințele, povă-

țuitorii care-i merită. Repet: vă trebuie preoți mai buni? Nașteți-i! Nu mai stați cu gânduri ucigașe împotriva copiilor, că nu știi în calea cărui mare dar de la Dumnezeu te-ai găsit împotrivă - și ai să dai seama - de aceea mai bine gândiți-vă și rugați-vă lui Dumnezeu, ca, copiii voștri să-l fie slujitori între oameni!

Iată ce spune Scriptura în privința aceasta: se întreabă proorocul: "Oare nu i-a făcut El ca să fie o singură făptură, trup și suflet? Și această făptură (unitatea căsătoriei) la ce năzuiește ea? Odrasle pentru Dumnezeu!" (Maleahi 2,15). Aceasta e pretenția lui Dumnezeu de la căsătorie; și după atare roade tânjiți și voi băgând de vină celor pe care le-ați adus.

Tămăduirea slăbănogiei neamului de-aci începe! Asta i-ar fi iertarea!

Sursa: **Părintele Arsenie Boca**, *Cuvinte vii*, Editura Charisma, Deva, 2006

Vitamine duhovnicești

Postirea nu este doar pentru mâncăruri, ci în principal pentru simțuri

Dacă-l osândim pe fratele nostru, nu ne va folosi postirea. A posti și a nu lua seama la gânduri sau la cuvinte, nu este de folos inimii noastre. **Postirea este de folos când merge împreună cu iubirea față de frați.**

Postirea nu este doar pentru mâncăruri, ci în principal pentru simțuri. Simțurile, hrănite de lucrurile din afară, canalizează otrava respectivă în minte și în inimă, prin care sufletul nenorocit moare pentru Dumnezeu. Sfinții Părinți ai pustiei câte n-ar avea să ne spună despre postirea simțurilor! Toată învățătura se învâрте în principal în jurul curățirii minții de închipuirile și gândurile păcătoase, și ale inimii de simțurile întinate. De asemenea, ne învață că trebuie să pedepsim orice răutate din fașă, încât să ne păstrăm sufletul curat.

Să ne luptăm cu postirea trupului după putere, iar cu postirea simțurilor, a minții și a inimii să-l lovim cu toate puterile pe vrăjmașul sufletului nostru. Păzește-ți, fiul meu, simțurile și ochii tăi! **Ochii sunt tentaculele caracatiței, care prind tot ceea ce mișcă în față. Ei prind cu ușurință vânatul păcatului.** Prin ochi au căzut "turnurile" duhovnicești și au pierit. David, neluând aminte la ochi, a făcut ucidere și desfrânare, cu toate că era un mare profet al lui Dumnezeu, dăruit cu har și văzător cu duhul.

Sursa: **Avva Efrem Filotheitul**, *Sfaturi duhovnicești*, Editura Egumenița, Alexandria, 2012, pp. 110-111